

Ἡ ὠραιότερα

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Πρίγκηψ Ἀγνήνωρ ἦτο ἄνω - κάτω τὴν ἐσπέραν τῆς 19 Ἀπριλίου 1889, διαρκούσης τῆς παραστάσεως τῆς Sigard ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Μελοδράματος. Ἐτρεχεν ἀπὸ θεωρείου εἰς θεωρεῖον καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἠΰξανεν ὁλονὲν ὁ ἐνθουσιασμός του περισσότερον.

— Αὐτὴ ἡ ξανθὴ . . . Ἄ! αὐτὴ ἡ ξανθὴ! Εἶνε ἀριστούργημα αὐτὴ ἡ ξανθὴ. . . Μὰ κῦτταζέτην λοιπὸν αὐτὴ τὴν ξανθὴ. . . Τὴν γνωρίζετε αὐτὴ τὴν ξανθὴ; . . .

Εὐρίσκατο τότε εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς Κ^ας Μαζερύ, μέγα ἰσόγειον θεωρεῖον, ἀντηχοῦν ὁλόκληρον ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ τὰς ἀναφωνήσεις.

— Ποιὰ ξανθὴ! ἠρώτησεν ἡ κυρία Μαζερύ.

— Ποιὰ ξανθὴ; μὰ μιὰ μονάχα εἶνε ἀπόψε σὲ ὅλη τὴ σάλα. Ἐκεῖ ἀπέναντι στοῦ πρώτου θεωρείου. . . ἔστ' ὁ θεωρεῖο τῶν Σαινιμέσμ. . . Παρατηρήσατε λοιπὸν, βαρώνη, μὰ παρατηρήσατε καλά.

— Ναί, τὴν βλέπω. Εἶνε ντυμένη γελοῖα, ἀλλὰ εἶνε συμπαθητικὴ . . .

— Συμπαθητικὴ! Καλὴ αὐτὴ εἶνε ἀριστούργημα. Ναί, μάλιστα, ἀριστούργημα. Ὅσο γιὰ κακὰ ντυμένη, τὸ παραδέχομαι. Κάποια συγγενὴς ἐπαρχιώτισσα. Οἱ Σαινιμέσμ ἔχουσιν ἐξαδέλφους στοῦ Περικόρδ. Μὰ τί γέλιο, τί λαιμός, τί ὄμοι. . . ἀλλὰ τί ὄμοι προπάντων!

— Ἐλα λοιπὸν φτάνει ἡ σὴ πάσε, ἡ πήγαινε ἔξω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄφρησέ με νάκούσω τὴν Καρόν.

Ὁ Πρίγκηψ ἔφυγεν. Ἐτσο λοιπὸν, κανεῖς δὲν τὴν ἐγνωρίζε τὴν ἀπαράμιλλον ξανθὴν του. Καὶ μολοντοῦτο αὐτὴ εἶχεν ἔλθει πολλακίς εἰς τὸ Μελοδράμα, ἀλλ' ὡς ἀστὴ εἰς θεωρεῖον δευτέρας σειρᾶς, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πρίγκηπα Ἀγνήνωρ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ πρῶτα θεωρεῖα δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπολύτως. Ἦτο χάος, μηδέν. Ὁ Πρίγκηψ ποτὲ δὲν εἰσῆλθεν εἰς θεωρεῖον δευτέρας σειρᾶς, καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν δι' αὐτὸν ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον.

Καὶ ἐνῶ τότε ἡ Καρόν ἐψαλλε διὰ φωνῆς θαυμασίας τὸν ὠραῖον στίχον τοῦ Ρέγερ: «Ὡ σιωπηλὴ μου σῶτρε, ἡ Βαλκωρία εἶνε αἰχμάλωτός σου», ὁ Πρίγκηψ ἐπλανᾶτο ἀνὰ τοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου. Ποία νὰ ἦτο τάχα αὐτὴ ἡ ξανθὴ; Ἐπεθύμει νὰ τὸ μάθῃ καὶ θὰ τὸ ἐμάνθανε.

Καὶ ἐνεθυμήθη αἰφνης ὅτι ἡ ἐξαιρετος κυρὰ Πικάρ ἦτο ἡ φύλαξ τοῦ θεωρείου τῶν Σαινιμέσμ καὶ ὅτι προσέτι: αὐτός, Πρίγκηψ τοῦ Ναρέν, εἶχε τὴν τιμὴν

νὰ εἶνε πρὸ πολλοῦ φίλος τῆς ἐξαιρετοῦ κυρᾶς Πικάρ.

Ἡ κυρὰ Πικάρ ἦτο ἐκ τῶν προσώπων ἐκεῖνων, σπανιωτάτων σήμερον, τὰ ὅποια ἔχουν πληρεστάτην γνῶσιν τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἐθιμοτυπιῶν. Καὶ μολοντοῦτο ὑπῆρχε ποιὰ τις οἰκειότης, ἀφοσίωσις σχεδόν, εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἔλεγε *πρίγκηψ μου*, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν δυσηρέσται διόλου τὸν Ἀγνήνωρ, ὅστις διετῆρει μάλιστα καλὰς ἐντυπώσεις διὰ τὴν κυρὰ Πικάρ.

— Ἄ! Πρίγκηψ μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Πικάρ, βλέπουσα τὸν Ἀγνήνωρ. Δὲν εἶνε κανεῖς γιὰ σὰς στὰ θεωρεῖα μου ἀπόψε. Ἡ Κ^α Σαμιανὴ δὲν ἦλθε καὶ ἡ Κ^α Σαινιμέσμ ἔδωκε τὸ θεωρεῖο τῆς ἀπόψε εἰς ἄλλους.

— Ἄλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἔργουμα. Δὲν γνωρίζετε τὰ πρόσωπα ποῦ εἶνε στοῦ θεωρείου τῆς Κ^ας Σαινιμέσμ;

— Καθόλου, Πρίγκηψ μου. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τοὺς βλέπω στοῦ θεωρείου τῆς Κ^ας Μαρκησίας.

— Ὡστε δὲν ἔχετε οὔτε ἰδέαν . . .

— Καθόλου, Πρίγκηψ μου. Μόνον κατὰ τὴν γνῶμην μου δὲν εἶνε τῆς τάξεώς σας. Προστυχία, μεγάλη προστυχία. Μὰ βλέπω πῶς δὲν σὰς φτάνει αὐτό. . . θέλετε νὰ μάθετε περισσότερα γιὰ τὴν ξανθὴ, δὲν εἶνε ἔτσι;

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐλέχθησαν μετὰ σπανίας λεπτότητος ἢ μᾶλλον ἐψιθυρίσθησαν. Διὰ μιὰν φύλακα ἀποτενομένην πρὸς Πρίγκηπα, θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἀπρεπεῖς, ἄνευ τῆς τελευταίας ταύτης προφυλάξεως τοῦ ὕφους καὶ τοῦ τόνου.

Ἡ κυρὰ Πικάρ ἐξηκολούθησεν.

— Ἀλήθεια, ὠραία γυναῖκα! Ἦλθε μ' ἓνα κοντόν μελαγχροινόν, θὰ ἦταν ἄνδρας τῆς βέβαια, γιατί ἐνῶ τῆς ἔβγαζε τὸ σάλι, — πρᾶγμα ποῦ θέλει κάμποσιν ὄραν, — δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε. Οὔτε προθυμία, οὔτε περιποίησης. Ὡ! βέβαια δὲν μπορεῖ παρά ἄνδρας τῆς νὰ ἦταν. Ἐκῦταξα καλὰ καὶ τὸ σάλι. Αὐτὰ τὰ πράγματα πάντα γελοῦν ὅσους δὲν εἶνε συνηθισμένοι, καὶ πάντα διασκεδάζουμε μαζί μὲ τὴν κυρὰ Φλεσσέ, προσπαθώντας νὰ μαντεύσουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα. Αὐτὸ τὸ σάλι λοιπὸν ἦταν ἀπὸ καλὴ μοδίστα, μὰ ὄχι ἀπὸ τὲς πρώτες. Καλὸ ὄρασμα, μὰ ὄχι σίκα. Μεγάλη προστυχία. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου, Πρίγκηψ μου. Μὰ ἀλήθεια, τί ζῶο ποῦ εἶμαι. Ἐσεῖς γνωρίζετε τὸν Κον Πάλμερ. Τώρα πρὸ ὀλίγου ἐπισκέφθηκε τὴν ὠραία μας ξανθὴ.

— Ὁ κ. Πάλμερ;

— Ναί, καὶ μπορεῖ νὰ σὰς πῇ.

— Εὐχαριστῶ, κυρὰ Πικάρ, εὐχαριστῶ. . .

Εὐρε τὸν τραπεζίτην μόνον εἰς τὸ θεωρεῖον του.

— Τὸ ὄνομα θέλω νὰ μοῦ πῆς, τὸ ὄνομα τῆς ξανθῆς ποῦ εἶνε στοῦ θεωρείου τῶν Σαινιμέσμ.

— Κ^α Δερλέν.

— Καὶ ὑπάρχει κύριος Δερλέν;

— Βέβαια. . . Ἐνας συμβολαιογράφος. . .

συμβολαιογράφος μου. . . Συμβολαιογράφος τῶν Σαινιμέσμ. . . Ἄν θέλῃς νὰ τὴν ἰδῆς ἀπὸ κοντὰ, ἔλα στοῦ χοροῦ μου τὴν Πέμπτη, ποῦ θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ.

Σύζυγος ἑνὸς συμβολαιογράφου. Μία σύζυγος

συμβολαιογράφου. . . Ὁ πρίγκηψ ἑτοποθετήθη ἐπὶ τῶν προσκηνίων καὶ ἐσκέπτετο, ἐνῶ παρετήρει τὴν κυρίαν συμβολαιογράφου. «Ἐχῶ ἄρα γε τόσον κύρος καὶ χάριω τόσης ἐμπιστοσύνης ὥστε νὰ ἀναδείξω μίαν Καν Δερλὲν ὡς τὴν ὥραιότεραν Παρισινήν;»

Διότι ἦτο πάντοτε μία ἡ ὥραιότερα τῶν Παρισίων, ὁ δὲ πρίγκηψ Ἀγίνωρ ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀξίωσιν ν' ἀνευρίσκη καὶ νὰ κηρύττη καὶ νὰ χειροτονῇ καὶ νὰ πλέκῃ τὸν στέφανον αὐτῆς τῆς ὥραιότερας γυναικὸς τῶν Παρισίων. Νὰ βγάλῃ ἐξω τὴν μίαν Καν Δερλὲν! Ἀλλὰ καὶ γιατί ὄχι; ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναδείξει καμμίαν ἀστὴν. Ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἦτο πρωτότυπος, διασκεδαστικὴ καὶ τολμηρὰ.

Καὶ παρατηρῶν διὰ τῶν διόπτρων του τὴν Καν Δερλὲν ἀνεύρισκεν ὅλοεν νέας χάριτας καὶ νέας τελειότητας εἰς τὸ ὥραιον τῆς πρόσωπον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως ὁ πρίγκηψ ἑτοποθετήθη παρὰ τὸ τέλος τῆς κλίμακος. Εἶχε σύρει μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν φίλων του: «Ἐλάτε νὰ σὰς δείξω τὴν ὥραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων» τοὺς εἶχεν εἰπῆ. Πλησίον τοῦ πρίγκηπος εὐρίσκειτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσεκτικὸς νεανίσκος, ἀνήκων εἰς τὴν σύνταξιν πρωῒνου τινος φύλλου λίαν διαδομένου. Ὁ νεανίας εἶχε τὴν ἀκοὴν πολὺ λεπτὴν ὥστε ἤρπασε στὰ πεταχτὰ τὴν φράσιν τοῦ πρίγκηπος, τοῦ ὁποῖου ἐγνώριζε τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, κατώρθωσε νὰ μείνῃ πλησίον του, καὶ ὅταν ἡ Καν Δερλὲν διῆλθεν, ὁ νέος ρέπορτερ ἔσχε τὴν εὐφυίαν νὰ ἀκούσῃ χωρὶς νὰ χάσῃ λέξιν, ὅλην τὴν περὶ αὐτῆς συνομιλίαν τῶν τριῶν ἐπισημοτήτων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος:

— Εἶνε καιρὸς νὰ προσθέσω καμμιά δεκαριά γραμμὰς στὰ «Κοινωνικά»;

— Ναί, ἀλλὰ γρήγορα.

Ὁ νεανίσκος εἶχε ταχεῖαν τὴν χεῖρα. Αἱ δέκα γραμμὰί ἐδόθησαν εἰς μίαν στιγμὴν καὶ ἐπέφερον ἑπτὰ καὶ πενήτηκοντα εἰς τὸν μικρὸν ρέπορτερ, ἀλλ' ἔμελλε νὰ στοιχήσουν πολὺ περισσότερο εἰς τὸν Κον Δερλὲν.

Ἡ Καν Δερλὲν εἶχε ἀνατραφῆ θαυμασιῶς ὑπὸ μητρὸς ἀνεπιλήπτου. Τὴν ἔμαθαν ὅτι ἔπρεπε νὰ σηκώνεται ἔνωρὶς τὸ πρωί, νὰ κρατῇ καλῶς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς, νὰ μὴν ἔχῃ τὲς πρώτες μοδίστες, νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Θεόν, ν' ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν τῆς, νὰ ἐλεῖ τὸς πτωχοὺς καὶ νὰ μὴν ἐξοδεύῃ παρὰ τὸ ἥμισυ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὥστε νὰ σχηματίσῃ προῖκα διὰ τὰς θυγατέρας τῆς. Ἡ Καν Δερλὲν εἰς τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔλειπε. Διήρχετο ζῶν ἐιρηνικὴν καὶ ἀθρόβον ἐν παλαιᾷ τινι οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Δραγόν, ἡ ὁποία εἶχε στεγάζει τρία ζεύγη Δερλὲν οἱ σύζυγοι καὶ οἱ τρεῖς συμβολαιογράφοι, αἱ σύζυγοι καὶ αἱ τρεῖς ἐνάρετοι. Αἱ τρεῖς οἰκογένειαι εἶχον πόρους μετρίους ἀλλὰ σταθεροὺς. Ποτὲ μεγάλαι διασκεδάσεις, ἀλλὰ ποτὲ καὶ μεγάλαι στενοχωρίαι.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ὀγδόην πρωῒνην ἡ Καν Δερλὲν ἀφυπνίσθη μᾶλλον κακοδιάθετος. Διῆλθε νύκτα τεταραγμένην, αὐτὴ ἡ ὁποία συνήθως ἐκοιμᾶτο ὑπνὸν παιδίου τὴν προτεραιάν ἐκεῖ ἐν τῷ θεωρεῖῳ ἠσθάνθη ἀορίστως ὅτι κατὶ συνέβαινε περὶ αὐτήν.

Καὶ καθ' ὅλην τὴν τελευταίαν πρᾶξιν ζεῦγος διόπτρων, ἐπιμόνως καρφωμένων ἐπ' αὐτῆς—αἱ διόπτραι τοῦ πρίγκηπος—τὴν ἔκαμον νὰ δοκιμάσῃ ποῖαν τινα συγκίνησιν καὶ ἀνησυχίαν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν τῆς ἦτο καὶ πολὺ δυσάρεστος.

Ἦτο πολὺ νεκολιτέ, παραπολὺ μάλιστα κατὰ τὴν γνώμην τῆς μητρὸς τῆς καὶ τρεῖς ἢ τετράκις ἀνέστυρε τὰς ἄκρας τῆς ἐσθῆτος τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ προσήλωσει τῶν διόπτρων ἐκείνων.

Ὡς ἤνοιξε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Καν Δερλὲν καὶ ἀμέσως τοὺς ἐπ' ἀνέκλεισε φίλυπος, ῥάθυμος, κυμαινομένη μεταξὺ ὄνειρου καὶ πραγματικότητος, καὶ ἐπανεῖδε πάλιν τὴν αἴθουσαν τοῦ Μελοδράματος, καὶ ἑκατόν, διακοσίας, χιλίας, διόπτρας ἐπιμόνως καρφωμένους ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν, ἀπέθεσε τὸν δίσκον ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, ἤναψε μεγάλην πυρὰν ἐν τῇ ἐστίᾳ καὶ ἐξῆλθεν. Ἐν τῷ δίσκῳ ὑπῆρχε ἡ σοκολάτα καὶ μία πρωῒνῆ ἐφημερὶς πάντοτε ἡ αὐτή.

Ἡ Καν Δερλὲν ἐσηκώθη τότε ἠρωϊκῶς, ἐπέραςε τοὺς μικροὺς τῆς πόδας εἰς ζεῦγος κεντημένων παντουφλῶν, περιβλήθη κοιτωνίτην ἐκ λευκοῦ κασμερίου, καὶ συνεσπειρώθη ριγοῦσα ἐπίτινος ἀνακλίντρου παρὰ τὴν ἐστίαν. Ἠγγίσε διὰ τῶν χειλέων τὴν σοκολάταν ἀλλ' ἔκαεν ἀκόμη. Ἐπρεπε νὰ περιμείνῃ ὀλίγον. Ἀπέθεσε τὸ κύπελλον, ἔλαβε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἐξεδίπλωσε καὶ διέτρεξε ταχέως διὰ τοῦ βλεμματος τὴν πρώτην σελίδα. Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς εὐρίσκειτο τὸ ἐξῆς διάφορον:

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Μελοδράματος λαμπροτάτη παράστασις τῆς Sigard. Πολλοὶ ἐκ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας παρευρίσκοντο, ὡς ἡ ὡραία δούκισσα Μοντελόν, ἡ εὐειδῆς κόμησσα Βερδινὲρ δὲ Βαρδία, ἡ γοητευτικὴ μαρκησία δὲ Μωράλ. ἡ θελκτικὴ βαρῶν δὲ

Διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομα τῆς βαρῶνης ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα, ἀλλ' ἡ Καν Δερλὲν δὲν τὸ ἔπραξεν.

Ἐσκέπτετο:

«Ἄν ἦμην καὶ ἐγὼ μαρκησία, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὁ κύριος ποῦ ἔγραψεν αὐτὸ τὸ διάφορον θὰ ἐπρόσχευεν ἴσως λιγάκι καὶ σὲ με καὶ ἴσως θὰ εὐρίσκειτο ἐδῶ καὶ τὸ ὄνομά μου. Ἄσχημο εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας: . . .»

Καὶ ἀπευθύνουσα πρὸς ἑαυτήν τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ Καν Δερλὲν ἔστρεψε τὴν σελίδα καὶ ἐξήκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν τῆς:

ἡ θελκτικὴ βαρῶν δὲ Μυρέλ κ.τ.λ. Ἐγομεν προσέτι ν' ἀναγγεῖλωμεν καὶ τὴν ἐμφάνισιν νέου ἀστέρος ὡραιότητος ἐργουμένου αἰφνης ν' ἀναλάμψῃ ἐν τῇ παρισινῇ πλειάδι. Ἡ αἴθουσα ὅλη ἦτο ὡς ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον ὡραιότητος ξανθῆς, με ὀφθαλμοὺς γαλυθδίνους, με ὄμους. . . Ἀλλὰ τί ὄμους! ὄμους οἵτινες ἐκράτησαν μετέωρον τὸ θεᾶτρον ὀλόκληρον, καὶ δὲν ἤκουέ τις ἄλλο εἰμὴ ἐρωτήσεις. Ποία εἶνε ἐκείνη; Ποία εἶνε ἐκείνη με τοὺς ἐξαισίους ὄμους; Ποία ἦτο ἡμεῖς τὸ ἡξεύρομεν καὶ οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν ἂν τοὺς τὸ ἀνακοινώσωμεν. Εἶνε ἡ Καν Δερλὲν.

Τὸ ὄνομά τῆς. Ἦτο τὸ ὄνομά τῆς πραγματικῶς. Ἐμεινεν ἐκθαμβος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔκαον, τὰ στοιχεῖα ἐχόρευον τρελὰ ἐν τῇ ἐφημερίδι. Ἐπειτα ἠσύχασαν, ἐστάθησαν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν τῶν.

Τότε ἐδυνήθη νὰ ἐπανεύρη τὸ ὄνομά της καὶ ἐξήκολούθησεν·

Ἡ Κα Δερλέν, σύζυγος ἐνὸς τῶν συμπαθεστέρων καὶ πλουσιωτέρων συμβολαιογράφων τῶν Παρισίων. Ὁ πρίγκηψ δὲ Ναρέν τοῦ ὁποίου εἶνε ἀναμφισβήτητον τὸ κύρος εἰς τοιαῦτα ζητήματα, ἔλεγε εἰς ὅποιον ἐπλησίαζεν «Εἶνε ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων» καὶ εἰμεθα καθ' ὀλοκλήριον μὲ τὴν γνώμην του.

Ἐπειτα μία τελεία καὶ τίποτε ἄλλο. Ἄλλ' ἦτο πάραπολύ. Ἡ Κα Δερλέν κατελήφθη ὑπὸ ἀορίστου, ὑπὸ παραδόξου τινὸς ταραχῆς, κράματος φόβου καὶ εὐχαριστήσεως, χαρῆς καὶ συγκινήσεως, ὑπερηφάνιας ἰκανοποιηθείσης, καὶ αἰδοῦς προσβληθείσης. Συνέπτυξε βιαίως τὸν ἡμιηνεφωμένον κοιτωνίτην της καὶ περιέβαλε δι' αὐτοῦ τοὺς πόδας της ἀποσύρασα αὐτοὺς ὑπὸ τὸ ἀνάκλιτον. Ἐδοκίμαζεν ὡς αἰσθησίν τινα γυμνότητος. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὅλοι οἱ Παριῖοι ἦσαν ἐκεῖ ἐν τῷ κοιτῶνι της καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκεῖνος ὁ πρίγκηψ δὲ Ναρέν φωνάζων εἰς ὅλους. «Κυττάξετε, κυττάξετε! εἶνε τὸ ὠραιότερον πλάσμα τῶν Παρισίων».

Ὁ πρίγκηψ δὲ Ναρέν... Ἐγνώριζε καλῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθὼ ἀναγινώσκουσα πάντοτε μετὰ περισσῆς περιεργείας ὅλα τὰ κοινωνικὰ ἄρθρα καὶ χρονικά, ὅλας τὰς περιγραφὰς τῶν πλουσίων γάμων, τῶν πρώτων παραστάσεων καὶ τῶν μεγάλων φιλανθρωπικῶν ἐκποιήσεων. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος πάντοτε ἀνεγράφετο εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα καὶ πάντοτε οὗτος ἀνωμολογεῖτο ὁ πρῦτανις τῆς παρισίνης κομψότητος.

Καὶ αὐτὸς σήμερον τὴν ἀνεκήρυττεν... Ἄ! Ἄ! Ἄλλὰ ἡ εὐχαριστήσις τὴν παρέφερε, τὴν ἐτρόμαζε σχεδόν. Καὶ τρέμουσα ἀκόμη ἐκ τῆς συγκινήσεως διητυθύνθη πρὸ μεγάλου κατόπτρου πολυτελοῦς, τὸ ὁποῖον ἕως τότε δὲν εἶχε ἀντικατοπτρίσῃ εἰμὴ ἀγαθὰς ἐπαρχιώτισσας, συζευχθείσας ἀγαθοὺς συμβολαιογράφους. Ἐν τῷ κατόπτρῳ τοῦτῳ παρετήρησεν, ἐσπούδασεν, ἐξήτασεν ἑαυτὴν ἐπὶ μακρόν, περιέργως, ἀπλήστως.

Καὶ ἐγνώριζε μὲν ὅτι ἦτο ὠραία, ἀλλ' ὦ τῆς δυνάμεως τοῦ τυπωμένου πράγματος! Τώρα εὗρισκεν ἑαυτὴν θελκτικωτάτην, ἐντελῆ. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Κα Δερλέν, — ἦτο τὸ ὠραιότερον πλάσμα τῶν Παρισίων. Οἱ πόδες της, οἱ μικροὶ της πόδες, — τῶν ὁποίων δὲν τὴν ἐπείραζε πλέον ἡ γυμνότης—δὲν ἤγγιζον τὴν γῆν καὶ ἀνήρχετο πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὰ νέφη, ἐν ἀποθεώσει.

Ἄλλ' αἶφνης ἀνησυχία τις τὴν κατέλαβεν. Ὁ Ἐδουάρδος! Τί θὰ ἔλεγε τάχα ὁ Ἐδουάρδος; Ἐδουάρδος ἦτο ὁ σύζυγός της. Μόνον τὸ κύριον αὐτὸ ὄνομα ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ζωῆς της· καὶ ὁ κοντὸς ἐκεῖνος συμβολαιογράφος ἠγαπήθη.

Τὴν ἰδίαν σχεδὸν στιγμὴν, καθ' ἣν ἦν ἐσκέπτετο τί θὰ ἔλεγεν ὁ Ἐδουάρδος, ἰδοὺ ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Ἐδουάρδος εἰσῆλθεν.

Ἦτο αὐτὸς, ἀσθμαίνων ὀλίγον. Εἶχεν ἀναβῆ ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἀνεσκάλευεν ἐν τῷ ἰσογαίῳ γραφεῖῳ του δέσμας παλαιοχάρτων, ὅταν εἰς συνάδελφός του τῷ ἐπέδειξε — συγκαίρων ἄλλως τε αὐτὸν θερμότατα— τὸ περιφημον ἄρθρον. Ἀπὸ τῆς ἀπληξίας τῆς ἀπληξίας τοῦ συναδέλφου του καὶ ἐφθασεν

νεν ἐρεθισμένος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του.

Προηγήθη ἔκχυσις χειμάρρου λέξεων.

— Σὲ ὄλ' ἀνακατεύονται αὐτοὶ οἱ δημοσιογράφοι! Τὸ ὄνομά σου . . . εἶδες τὸ ὄνομά σου στὴν ἐφημερίδα ;

— Ναί, ξεύρω . . . Τὸ εἶδα . . .

— Ἄ! ξεύρεις, τὸ εἶδες, καὶ σοῦ φαίνεται φυσικὸν πρᾶγμα, εἰ ;

— Μὰ φίλε μου . . .

— Σὲ τί καιρὸ ζοῦμε! . . . Εἶνε ὅμως καὶ δικό σου λάθος.

— Δικό μου λάθος ;

— Μάλιστα, δικό σου λάθος. Χθὲς τὸ βράδου εἶχες ἓνα φέρεμα πολὺ ντεκολτέ, πάρα πολὺ ντεκολτέ. Μήπως δὲν σοῦ τὸ εἶπε καὶ ἡ μητέρα σου . . .

— Ἄ! ἡ μητέρα . . .

— Δὲν πρέπει νὰ λέγῃς τίποτε γιὰ τὴν μητέρα σου. Μάλιστα, εἶχε πολὺ δίκιο. Νὰ διάβασ' ἐδῶ. *Μὲ ὤμους. . . Ἀλλὰ τί ὤμους!* Γιὰ τοὺς ὤμους σου, γιὰ τοὺς δικούς σου ὤμους τὰ γράφουν αὐτά. Καὶ ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ποῦ ἔχει τὴν ἀνάιδεια νὰ σοῦ δίνη βραβεῖο ὠραιότητος! . . .

Εἶχεν ἰδέας ἀστού ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος· ἰδέας παλαιάς, ἰδέας συμβολαιογράφου τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Ἡ Κα Δερλέν κατώρθωσε διὰ θελκτικῶν τρόπων νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Καὶ ἦσαν μὲν βεβαίως γλυκεῖς καὶ χαριτωμένοι οἱ λόγοι της, ἀλλὰ πόσον περισσότερα χάρις καὶ γλυκύτης ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμά της!

— Ἀλλὰ γιατί τάχα ὁ φοβερός ἐκεῖνος θυμὸς καὶ ἡ μεγάλη ἀπελπισία. Τὸν ἐκατηγόρου πῶς ἦτο ὁ σύζυγος τῆς ὠραιότερας γυναικὸς τῶν Παρισίων. «Εἶ, ἦταν τάχα τόσο μεγάλο, τόσο φοβερὸ δυστύχημα!» Ἐλα τώρα, ἀνόητε, φίλησέ με καὶ συγχώρεσέ με ἐπειδὴ δὲν εἶμαι κανένα τέρας!

Καὶ ἐπειδὴ τὰς λέξεις ταύτας συνώδευον καὶ ζωηρὰ κινήματα τῆς χειρὸς ὁ ἐκ λευκοῦ κασμερίου κοιτωνίτης εἶχε γλιστρήσῃ, παραπολὺ γλιστρήσῃ, καὶ ἡ ἐσθῆς της εἶχεν ἀνοιχθῆ, καὶ οἱ ἔνοχοι ὡμοὶ προσέκάλουν τὸ φίλημα τοῦ Κου Δερλέν. Ἐνίκηθη. Ἐπειτα ἐξήσκαε καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροὴν τὸ γόητρον τοῦ τύπου. Ἡ σύζυγός του τῷ ἐφάνη ὠραιότερα παρὰ ποτὲ καὶ πειθήνιος κατέβη πάλιν εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅπως κερδίσῃ χρήματα διὰ τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων.

Τοῦτο δὲ ἦτο πολὺ φρόνιμος καὶ ἐπίκαιρος ἐνασχόλησις· διότι μόλις ἡ Κα Δερλέν ἔμεινε μόνη, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως συνέλαβεν ἰδέαν, ἣτις ἔμελλε νὰ ἀφαιρέσῃ σεβαστὴν δέσμην τραπεζογραμματιῶν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ συμβολαιογράφου τῆς ὁδοῦ Δραγόν. Ἡ Κα Δερλέν πρὶν ἐσκέπτετο νὰ φορέσῃ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πάλμερ ἐσθῆτα, ἣτις ἤρθιμει πολυχρόνιον ὑπηρεσίαν. Ἡ Κα Δερλέν διετῆρει ἀκόμη τὴν ράπτριαν τῆς νυμφικῆς της ἐσθῆτος, τὴν ράπτριαν τῆς μητρὸς της, ράπτριαν ἐννοεῖται δευτέρας τάξεως.

Ἄλλ' ἤδη τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ νέα της θέσις ἐπέβαλλε καὶ νέας ὑποχρεώσεις. Δὲν ἐδύνατο τώρα βεβαίως νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πάλμερ

μὲ ἐσθῆτα, ἥτις νὰ μὴν εἶνε κομμένη καὶ ῥαμμένη ἀπὸ τὸν καλλίτερον ῥάπτῃν τῶν Παρισίων. Διέταξε λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα νὰ ζυζύουν καὶ εἶπεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τῆς νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν πρῶτον ῥάπτῃν τῶν Παρισίων.

Ἡ Κ^α Δερλὲν εἰσῆλθεν εἰς αἶθουσαν πολυτελεῆ, πολυτελεστάτην, εἰς ἄκρον πολυτελεῆ· εἰκοσὰς σημαντικῶν πελατιδῶν ἦσαν ἐκεῖ, γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ γυναῖκες τοῦ θεάτρου, ὄλαι ἀκίνητοι, συγκεινημέναι, πυρέσσουσαι καὶ παρατηροῦσαι ἀντιπαρρηχομένας πρὸ αὐτῶν νεάνιδας ὠραίας, κομψοτάτας, αἱ ὁποῖαι ἐκόμιζαν μετὰ περισσῆς λεπτότητος τὰς τελευταίας ἐργασίας τοῦ καταστήματος. Ὁ ῥάπτῃς ἦτο ἐκεῖ, ὁ μέγας καλλιτέχνης μὲ στολὴν διπλωμάτου, μέλαιναν ῥεδιγκόταν κομβωμένην, μέγαν λαίμοδετον κρατούμενον διὰ καρφίδος (δῶρον ὑψηλότητος, ἥτις ἐπλήρωνε βραδέως τοὺς λογαριασμούς τῆς) καὶ μὲ πολύχρωμον ταινίαν ἐν τῇ κομβιδόχῃ (χάρισμα μικροῦ ἐστεμμένου πρίγκηπος). Ἐπιγαινοήρητο εὐθυτενῆς, ἤρεμος, ψυχρὸς ἐν μέσῳ τῶν παρακλήσεων καὶ τῶν ἰκεσιῶν τῆς πελατείας του.

Κύριε Ἀρθούρε! κύριε Ἀρθούρε!...δὲν ἤκουε κανεὶς τίποτε ἄλλο. Καὶ ἦτο αὐτὸς ὁ κ. Ἀρθούρος. Ἐπήγαινε ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην, μὲ σεβασμὸν ἄνευ δουλοφροσύνης πρὸ τῆς δουκίσσης, μὲ οἰκειότητα πολὺ ἀξιοπρεπῆ πρὸς τὰς κωμωδούς. Καὶ ἦτο κίνησις ἔκτακτος ἐκεῖ μέσα, κυκεὼν βελούδων καὶ μεταξωτῶν καὶ ἀτλαζίων καὶ παντοειδῶν ὑφασμάτων κεντημένων διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ὅλα ἦσαν ἐρριμμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀμελῶς—ἀλλὰ πόση ἐνουπήρη σπουδὴ ἐν τῇ ἀμελείᾳ ἐκείνῃ—ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων, τῶν τραπεζῶν, τῶν ἐπίπλων.

Ἡ Κ^α Δερλὲν προσέκρουσε κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἐργατιδος φερούσης εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς βραχιονᾶς τῆς λευκὴν ἐσθῆτα ἐξ ὀλοκλήρου ἀφανίζομένης ὑπὸ κοῦφον στοιβάδα μουσελίνης καὶ τριγάπτων, διὰ τῶν ὁποίων δὲν ἐβλεπέ τις ἄλλο ἢ τὴν μελανὴν τῆς κόμην καὶ τὸ κοντόν τῆς ἀνάστημα.

Ὁ Κ^α Δερλὲν, ὠπισθοδρόμησε καὶ ἠθέλησε νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀλλ' εὐρέθη πρὸ τίνος δοκιμαστρίας, ὑψηλῆς κόρης μελαχρινῆς μὲ μορφήν πλήρη ἐνεργείας ἥτις ἐκραζεν ἐμφαντικῶς ἔμπροσθεν ἀκουστικοῦ σωλῆνος «Τὸ φόρεμα τῆς πριγκηπίσσης, ἀμέσως!» Ἀπολιθωμένη, ἔκθαμβος ἡ Κ^α Δερλὲν συνεσπειρώθη εἰς μίαν γωνίαν, καταδοκοῦσα νὰ ἐρωτήσῃ καμμίαν ἐργάτριαν διερχομένην. Καὶ ἐσκέπτετο σχεδὸν νὰ ἀναχωρήσῃ, διότι βεβαίως δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀποταθῆ πρὸς τὸν τρομερὸν ἐκείνον κύριον Ἀρθούρον, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε ρίψει ἐν βλέμμα εἰς τὸ ὅποιον ἐκείνη ἐνόμισε ὅτι ἀνέγνωσε «Τὴν ἐνδυμασία εἶνε αὕτη! Καμμιά κουτσοράφτρα βέβαια!...» Ἐπὶ τέλους ἡ Κ^α Δερλὲν κατώρθωσε νὰ ἐλάσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐργατιδα, διαθέσιμον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἥτις τὴν ὑπέδεχθη μετὰ περιφρονητικοῦ μᾶλλον βλέμματος, συνοδευομένου ἀπὸ ἓν:

— Ἡ κυρία δὲν εἶνε πελάτις βέβαια;

— Ὅχι δὲν εἶμαι πελάτις.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε;

— Μίαν ἐσθῆτα χοροῦ. Ἐχω ἀνάγκην αὐτῆς τὴν προσεχῆ Πέμπτην.

— Τὴν Πέμπτην!

— Μάλιστα, τὴν Πέμπτην!

— ὦ! οὔτε νὰ μὴ το συλλογίζεσθε, κυρία μου αὐτό. Οὔτε γιὰ μίαν ἀποκλειστικὴν τοῦ καταστήματος δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Τὸ ἐπιθυμοῦσα τόσον πολὺ ἐντοσοῦτῳ!

— Νὰ ὁ κ. Ἀρθούρος, αὐτὸς μόνον εἴμπορεῖ...

Εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀπεσύρθη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκεῖ, ἀπέναντι κυρία...

Ἡ Κ^α Δερλὲν διέκρινε διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας γραφεῖον ἠτρεπισμένον μετ' αὐστηρᾶς πολυτελείας. Γραφεῖον πρέσβειος. Ἐπὶ τῶν τοίχων τέσσαρες φωτογραφίαι τῶν μεγαλειτέρων προσώπων τῆς Εὐρώπης: Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενία. Ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας. Μία μεγάλη δούκισσα τῆς Ρωσίας καὶ μία ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας. Ὁ κ. Ἀρθούρος ἀπῆλθεν ἐκεῖ στιγμῶν τινων ἀναπαύσεως, βεθυθισμένος εἰς ἓν ἀνάκλιτρον μὲ ὄρος ἀνθρώπου κεκοπιαχότος, ἐξηνητημένου. Βλέπων εἰσερχομένην τὴν Κ^α Δερλὲν ἠγέρθη. Ἐκείνη ἀνεῖσε καὶ πάλιν τὴν αἴτησίν τῆς.

— ὦ! κυρία μου. Μίαν ἐσθῆτα χοροῦ διὰ τὴν Πέμπτην! Μίαν πολυτελεῆ ἐσθῆτα διὰ τὴν Πέμπτην. Δὲν δύναμαι νὰ ἀλλάξω τοιαύτην ὑποχρέωσιν. Δὲν θὰ ἐδυνάμην νὰ τὴν τηρήσω. Δὲν ἀναλαμβάνω τοιαύτας εὐθύνas.

Ὁμίλει βραδέως μὲ φωνὴν σοβαρὰν ἀνθρώπου ἔχοντος γνώσιν τῆς ὑψηλῆς του θέσεως.

— Ἄ δυστυχία μου! Εἶνε ἐξαιρετικὴ περίστασις καὶ μοῦ εἶπον ὅτι μόνον σεῖς ἔμπορεῖτε...

Δύο δάκρυα, δύο μικρὰ δάκρυα, ὡς δύο μαργαρίται ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν βλεφαρίδων τῆς. Μία γυναῖκα, μία ὠραία γυναῖκα νὰ κλαίῃ ἔμπροσθέν του. Ἄλλὰ τοιαύτης ἀξίας θυμίαμα ποτέ δὲν προσεφέρθη εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του!

— Ἄλλὰ Θεέ μου, κυρία, θέλω νὰ κάμω μίαν θυσίαν. Ἐστω, μίαν ἐσθῆτα ἀπλουστάτην...

— Ἄ! ὄχι πολὺ λαμπρὰν μάλιστα, ὅσον τὸ δυνατόν πολυτελεῆ. Ἐλάτε τώρα, δύο φίλοι μου εἶνε πελατιδες σας (καὶ εἶπε τὰ ὀνόματά των). Καὶ ἐγὼ δὲ ἡ κυρία Δερλὲν...

— Ἡ Κ^α Δερλὲν! Εἶσθε ἡ Κ^α Δερλὲν;

Ἦτο σκηνὴ ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας βλέπει κανεὶς μόνον εἰς τὸ θέατρον.

Τὰ δύο ἐκεῖνα «ἡ Κ^α Δερλὲν», συνωδεύθησαν δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ ἐνὸς μειδιάματος, βλέμματος πρὸς τὴν παρακειμένην ἐφημερίδα, μειδιάματος πρὸς τὴν Κ^α Δερλὲν.

Ἄλλ' ἦτο μειδιάμα λεπτὸν, προφυλακτικόν, συνεσταλμένον, μειδιάμα ἀνθρώπου ἀληθῶς καθὼς πρέπει. Καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγε καθαρῶτατα τὸ βλέμμα αὐτὸ καὶ τὸ μειδιάμα: «Ἄ! εἶσθε ἡ Κ^α Δερλὲν λοιπὸν αὕτη ἡ περιώνυμος Κ^α Δερλὲν, ποῦ γθὲς εἰς τὸ Μελόδραμα... Καταλαμβάνω, καταλαμβάνω. Τώρα τὸ ἐδιάβαζα στὴν ἐφημερίδα, εἶνε περιττὰ τὰ λόγια, ἔπρεπε νὰ πῆτε ἀμέσως τὸ ὄνομά σας. Ἐχετε ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ, κατὰ λαβα, καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἐσθῆτά σας. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ μετέχω εἰς τὸν θρίαμβόν σας».

Καὶ ὁ κ. Ἀρθούρος ἐσήμανε.

— Δεσποινὶς Λουκία. Ἐλάτε ἀμέσως δεσποινὶς Λουκία.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Καν Δερλέν :

— Εἶνε κορίτσι μὲ πολλὴν ἀξίαν αὐτὴ ἡ Λουκία. Ἀλλὰ μένετε ἡσυχῇ, θὰ ἐργασθῶ κ' ἐγώ. Ἐγὼ αὐτοπροσώπως.

Ἡ Κ^α Δερλέν ἦτο τεταραγμένη, συγκεχυμένη ἀκόμη ἐκ τῆς δόξης της, ἀλλ' ἐντοσοῦτω ἦτο εὐτυχής.

Ἡ δεσποινὶς Λουκία εἰσῆλθε.

— Συνοδεύσατε τὴν κυρίαν, εἶπεν ὁ κ. Ἀρθούρος, καὶ πάρετε μέτρα διὰ μίαν ἐσθῆτα χοροῦ, πολὺ ἀνοικτὴν μὲ γυμνοὺς ἐντελῶς τοὺς βραχίονας. Ἐγὼ ἐντοσοῦτω, κυρία, θὰ σκεφθῶ τί μπορῶ νὰ κάμω διὰ σᾶς. Χρειαζέται κάτι τι ἐντελῶς πρωτότυπον . . . Ἀλήθεια . . . Ἐπιτρέψατέ μοι πρὶν ἀναχωρήσετε.

Καὶ περιῆλθε βραδέως περὶ τὴν Καν Δερλέν, ἐξετάζων αὐτὴν μετὰ βαθείας προσοχῆς, ἔπειτα ὠπισθοχώρησεν ὀλίγον παρατηρῶν αὐτὴν καὶ ἀπὸ μακρόθεν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σοβαρὸν, σκεπτικόν, πολυμέριμον. Μέγας σοφὸς ἀναζητῶν τὴν λύσιν μεγάλου προβλήματος. Ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐσήκωσε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τὰ ὄμματα, ἐπιζητῶν τὴν ἐμπνευσιν ἐν ὀδυνηρᾷ προσηλώσει. Καὶ ἔπειτα ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίσθη. Τὸ πνεῦμα ἐπεφοίτησεν.

— Ὅριστε κυρία, πηγαίνετε. Ἡ ἐσθῆς σας εἶνε ἐτοιμῇ. Ὅταν θὰ γυρίσετε, δεσποινίς, φέρετε μαζί σας ἐκεῖνο τὸ τριανταφυλλὶ ἀτλάζι ποῦ ζεῦρετε. Ἐκεῖνο ποῦ ἐφύλαγα γιὰ καμμίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωση.

Καὶ ἰδοὺ ἡ Κ^α Δερλέν μόνη μετὰ τῆς δεσποινίδος Λουκίας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν δοκιμῶν, ὅλην περικεκαλυμμένην διὰ κατόπτρων.

Μετὰ ἐν τέταρτον, ὅταν τὰ μέτρα ἐλήφθησαν, ἡ Κ^α Δερλέν ἐπανῆλθε καὶ εὔρε τὸν κ. Ἀρθούρον ἐν μέσῳ σωρῶν ἀτλαζίων καὶ δαντελῶν καὶ βελούδων καὶ παντοίων ὑφασμάτων χρυσοποικίλων.

— Ὅχι, ὄχι, τριανταφυλλὶ ἀτλάζι, εἶπεν οὗτος εἰς τὴν δεσποινίδα Λουκίαν κομίζουσαν τὸ ζητηθὲν ὑφασμα, ὄχι, εὐρῆκα κάτι καλλίτερον. Ἀκούσατέ με καλά. Νὰ τί θὰ κάμετε. Ἀλλαξά γνώμη, ὄχι τὸ τριανταφυλλὶ ἀτλάζι. Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε καλλίτερον, χρώματος ἀνθέων ῥοδακινέας. . . Θὰ εἶνε ἓνας σάκος ἀπλούστατος ποῦ νὰ δείγνῃ ὅλη τὴ κομψότητα καὶ ν' ἀφίγη νὰ μαντευεταί ὅλη ἡ χάρις τοῦ σώματος. Καθόλου φουσκώματα . . . Πολὺ στενό . . . Ἡ κυρία πρέπει νὰ εἶνε γυτῆ, ἀκοῦτε καλά, δεσποινίς: μέσα εἰς τὴν ἐσθῆτα. Θὰ ρίψωμεν ἐπ' αὐτῆς ἓνα κρέπι πολὺ λεπτόν . . . νὰ αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται σὰ σύγγεφο διαφανὲς ἀέρινο λεπτότατο . . . Οἱ βραχίονες ἐντελῶς γυμνοί, σᾶς τὸ ἔχω πῆ. Σὲ κάθε μερὶα τῶν ὤμων ἓνας ἀπλὸς κόμβος, ποῦ ν' ἀφίγη νὰ φαίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μασχάλης. . . Ἀπὸ τί θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ κόμβος . . . Αὐτό, κ' ἐγὼ δὲν το ζεῦρω ἀκόμη. . . Πρέπει νὰ σκεφθῶ. . . Περάσετε πάλιν αὔριον, κυρία, διὰ τὴν δοκιμὴν. . . Χαίρετε, κυρία . . . αὔριον . . .»

Ἡ Κ^α Δερλέν ἐπανῆλθε τὴν ἐπαύριον καὶ τὴν μεθεπομένην καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας μέχρι τῆς παραμονῆς τῆς περιφύμου Πέμπτης, καὶ καθ' ἑκάστην περιμένουσα νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά της διὰ τὴν δοκιμὴν, παρήγγελλε καὶ ἀπὸ μίαν ἐσθῆτα ἀπλουστάτην, ἀλλὰ πάντοτε ἀξίας ἐπτακοσίων ἢ ὀκτακοσίων φράγκων.

Ἀλλ' ἐκτός τούτου, τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης ἐπισκέφews της εἰς τοῦ κ. Ἀρθούρου, ἐξερχομένη τοῦ μεγάλου τούτου οἴκου, ἡ Κ^α Δερλέν, ἐσπαράχθη ἀληθῶς τὴν καρδίαν ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ δίφρου της. Καὶ ἦτο ἀληθῶς ἐλεεινὸς τὴν ὄψιν, μεταξύ τῶν πολυτελεστάτων ἀμαζῶν, αἰτινες ἐστάθμειον πρὸ τῆς θύρας εἰς τριπλὴν σειράν, καταλαμβάνουσαι τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ. Ἦτο ὁ δίφρος τῆς συγχωρεμένης τῆς πενθερᾶς της, ὅστις ἐκυλίετο ἀκόμη μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων. Ἡ Κ^α Δερλέν ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐλεεινὸν τοῦτον δίφρον μόνον καὶ μόνον ὅπως διευθυνθῆ εἰς τὸν καλλίτερον ἀμαξοποιὸν τῶν Παρισίων, καὶ τὴν ἐσπέραν δράττουσα τὴν κατάλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν, διηγήθη εἰς τὸν Κ^{ον} Δερλέν, ὅτι εἶχεν ἰδῆ ἓνα μικρὸν δίφρον μαῦρον μὲ οὐρανὶ ἀτλάζι, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπλαισίω θουμάσια τὰς καινουργεῖς ἐσθῆτάς της.

Ὁ δίφρος ἠγοράσθη τὴν ἐπαύριον ὑπὸ τοῦ Κ^{ου} Δερλέν, ὁ ὁποῖος ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται πληρέστατα τὸ μέγεθος τῶν νέων τοῦ ὑποχρέωσης. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶδεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς ἐκεῖνον τὸν δίφρον, ἐκεῖνο τὸ ἀριστουργηματάκι, νὰ ζεῦξουν τὸν γηραιὸν ἵππον, ὁ ὁποῖος ἔσυρε τὴν παλαιὰν ἀμαξαν καὶ ἀκόμη πλέον ἀδύνατον ἦτο νὰ διευθύνῃ ὁ γέρον ἀμαξηλάτης, ὅστις διηύθυνε τὸν γηραιὸν ἵππον. Καὶ ἰδοὺ διατὶ τὴν 25^{ην} Ἀπριλίου περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐσπερινήν, κομψοτάτη φορβὰς ὀδηγουμένη ὑπὸ ἄγγλου ἡνιόχου εὐθυτενοῦς, ἔφερε τὸν Κ^{ον} καὶ τὴν Κ^{αν} Δερλέν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πάλμερ. Καὶ ἐντοσοῦτω ἔλειπεν ἀκόμη κάτι. Ἐνας μικρὸς γκροῦμ, δηλ. θεράπων εἰς τὸ πλάγι τοῦ ἡνιόχου. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ ὀλίγην φρόνησιν. Καὶ ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν μικρὸν γκροῦμ.

Ἀνερχομένη τὴν κλίμακα ἡ Κ^α Δερλέν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πάλλουσαν. Ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἀποφασιστικὸν παιγνίδιον. Ἠξέυρεν ὅτι ὁ Πάλμερ ἐπανελάμβανε εἰς ὅλους «Ἐλάτε τὴν Πέμπτην, θὰ ἔχουμε καὶ τὴν Κ^{αν} Δερλέν τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων». Εἶχε διεγείρει ζωηρῶς τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν.

Εἰσῆλθε καὶ ἀμέσως ἐδοκίμασε τὴν εὐάρεστον συναίσθησιν τοῦ θριάμβου της. Ἦτο ἀληθῶς θριαμβευτικὴ παρέλασις διὰ μέσου τῆς αἰθούσης τοῦ Πάλμερ. Προυχῶρει διὰ βήματος ἀσφαλοῦς, εὐσταθῆς μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψιτενῆ. Ἐφαίνετο μηδὲν ἀκούουσα, μηδὲν βλέπουσα. Ἀλλὰ πόσον καλά τὰ ἔβλεπεν ὅλα, πῶς ἠσθάνετο ἐπὶ τῶν ὤμων της τὸ πῦρ ὄλων ἐκεῖνων τῶν βλεμμάτων! Πέριξ αὐτῆς ἠγείρετο μικρὸς ψίθυρος θαυμασμοῦ καὶ ποτὲ μουσικῆ δὲν ἀντήχησεν ἠδύτερον εἰς τὰ ὦτά της.

Ἄλλα ἔβαινον θαυμασίως. Αὐτὴ θὰ κατέκτα τοὺς

Παρισίους. Καί βεβαία περί ἑαυτῆς, εἰς ἕκαστον βῆμα θαρραλεωτέρα, καί ἐλαφροτέρα καί τολμηροτέρα, προυχώρει στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Πάλμερ, ὅστις τῆς ὠνόμαζε καθ' ὁδὸν τοὺς κόμητας, τοὺς μαρκησίους καί τοὺς δοῦκας.

Καί ἔπειτα αἰφνιδίως :

— Γυρεύω νὰ σὰς παρουσιάσω ἕνα ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς σας ὁποῖος προχθὲς εἰς τὸ Μελοδραμα δὲ ὠμίλει παρά διὰ τὴν ὠραιότητά σας... τὸν πρίγκηπα τοῦ Ναρέν.

Ἡ Κᾶ Δερλὲν ἔγεινεν ἐρυθρὰ ὡς κεράσιον. Ὁ Πάλμερ τὴν παρετήρησε καί ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἄ! τὴν ἐδιάβαστε τὴν ἐφημερίδα προχθὲς ;

— Ναί τὴν ἐδιάβασα... τὴν ἐδιάβασα...

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ πρίγκηψ, ποῦ εἶνε ; Τὸν εἶδα τὸ πρῶτ' καί ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ ἀπὸ ἐνωρίς.

Ἡ Κᾶ Δερλὲν δὲν ἔμελλε νὰ τὸν ἰδῆ ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν τὸν πρίγκηπα τοῦ Ναρέν. Καί μόνον τοῦτο ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Πάλμερ καί νὰ προεδρεύσῃ εἰς τὴν ἀποθέωσιν τῆς κυρίας συμβολαιογράφου του. Εἶχε δειπνήσει καί παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς φίλους του εἰς τὴν πρώτην παράστασιν μικροῦ τινος θεάτρου. Ἐδίδετο μελοδραμάτιόν τι κλασικοῦ τύπου. Ἡ ἡρώϊς ἦτο νεαρὰ βασίλισσα συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ τεσσάρων κυριῶν τῆς τιμῆς.

Τρεῖς τῶν κυριῶν τούτων ἦσαν γνωστόταται εἰς τὸ κοινόν. Ἄλλ' ἡ τετάρτη... Ἄ! ἡ τετάρτη... Ἦτο νεόφερτος μελαχρινή, θαμβούσης ὠραιότητος. Ὁ πρίγκηψ παρετηρήθη περισσότερο ὄλων, διὰ τὸν ἔκφρονα θαυμασμόν του. Ἐλησμόνησεν ἐντελῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ μετὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως. Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν ἀργὰ καί ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐκεῖ ἀκόμη μὴ προσέξας καθόλου εἰς τὴν μουσικὴν, μὴ ἰδὼν ἄλλο ἢ τὴν μελαχρινὴν του, μὴ ἀκούσας ἢ τὸ ἦσμα τῆς δευτέρας πράξεως οἰκτρῶς ἐκτελεσθὲν ὑπ' αὐτῆς. Καί ἐξερχόμενος ὁ πρίγκηψ ἔλεγεν εἰς ὅποιον εὐηρεστεῖτο νὰ τὸ ἀκούσῃ :

— Αὐτὴ ἡ μελαχρινή ! Ἔ ; αὐτὴ ἡ μελαχρινή. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερη σὲ κανένα θέατρο ! Εἶνε ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων ! ἡ ὠραιότερα !

Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ πρίγκηψ ἠρώτα ἑαυτὸν ἂν θὰ ἐπήγαινε εἰς τοῦ Πάλμερ... Ἡ καιμένη ἡ Κᾶ Δερλὲν δὲν ἦτο τίποτε ἔμπροσθεν τῆς θαυμασίας μελαχρινῆς. Ἐκτός τούτου ὁ πρίγκηψ ἦτο μεθοδικώτατος ἄνθρωπος. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ οὐίστ' καί ἐπήγε νὰ παίξῃ οὐίστ.

Τὴν ἄλλην πρωίαν ἡ Κᾶ Δερλὲν εὗρεν εἰς τὰ «Κοινωνικὰ» τῆς ἐφημερίδος δέκα γραμμίας διὰ τὸν χορὸν τοῦ Πάλμερ. Ὠνόμαζον τὰς μαρκησίας, τὰς δουλίσσας, τὰς κομήσσας ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν Κᾶν Δερλὲν, οὔτε λέξις, οὔτε μία λέξις.

Εἰς ἐκδίκησιν ὁ συντάκτης τῶν «Θεατρικῶν χρονικῶν» ἐπήγει : διὰ ἐνθουσιωδῶν φράσεων τὴν ὠραιότητα τῆς ἰδεώδους κυρίας τῆς τιμῆς καί προσέθετεν : «Ἄλλως καί ὁ πρίγκηψ τοῦ Ναρέν διεκήρυττεν ὅτι ἡ δεσποινὴς Μιράνδα εἶνε ἀναμφιλέκτως ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων».

Ἡ Κᾶ Δερλὲν ἔρριψε τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸ πῦρ.

Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ σύζυγός της ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων.

Διετήρησε μολοντούτο τὸν μεγάλον ράπτην καί τὸν ἀγγλὸν ἡνίοχον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησέ ποτε νὰ ζητήσῃ τὸν μικρὸν γκροῦμ.

(Ludovic Halévy)

Ε*

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Ἡ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ μνήμη, ἡ ιδιότης αὐτὴ τῆς γνώσεως τοῦ παρελθόντος, δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς μόνον τῷ ἀνθρώπῳ. Ἀπαντες οἱ βαθμοὶ τῆς ἀνθρωπίνης μνήμης ἀνευρίσκονται καί εἰς τὰ ζῶα· εἰς ταῦτα μάλιστα αὕτη εἶναι πιστοτέρα ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὰ ἀκόλουθα γεγονότα καθιστῶσι τὸν ἰσχυρισμὸν μας ἀναμφισβήτητον.

Ὁ κύων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν μνήμην, κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Ὁ κύριος Β. ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πατρίδος του ἐγκατέλιπε κύνα, ὃν ὑπερηγάπα· ὅτε ἐπανῆλθε μετὰ 18 μῆνας ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν μνήμην καί τὴν ἀγάπην τοῦ κυνός του. Πρὸς τοῦτο εἰδοποίησε νὰ ἀφῆσσι τὸ ζῶον ἐλεύθερον, καί κατὰ τὴν ἀφίξίν του νὰ μὴ ὑποδεχθῆ αὐτὸν οὐδεὶς, ἵνα μὴ αἱ δεξιώσεις τῶν συγγενῶν ὑποδείξωσιν εἰς τὸν κύνα, ὅτι ὁ ἀφικνούμενος ἀνήκει εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅταν ὁ κύριος Β. εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, προσποιούμενος ξένον εἰσερχόμενον ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν, ὁ κύων του ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ ὑλακτῶν. Ἀλλὰ φθάσαν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ κυρίου του, τὸ ζῶον ἐσταμάτησε καί τὸν παρετήρησε μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Βεβαίως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ξένου ἀνεγνώριζέ τινα, ὃν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε. Ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὸν ἐπὶ δύο τρία λεπτά ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καί τὸν ἐπλήρωσε θωπεῖων.

Ὁ Darwin ἀναφέρει παράδειγμα ἀνάλογον, ἐν ᾧ ἡ μνήμη ἀποδεικνύεται διατηρουμένη καί ἐπὶ μακροτέραν χρονικὴν περίοδον. «Εἶχον κύνα, λέγει, διακρινόμενον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀντιπάθειαν πρὸς τοὺς ξένους. Ἀπουσία τις ἐμοῦ ἐπὶ πέντε ἔτη καί δύο ἡμέρας, ἔδωκέ μοι ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσω τὴν μνήμην του. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου μετέβην εἰς τὸν σταῦλον, ἐν ᾧ κατώκει καί τὸν ἐκάλεσα ὡς συνείθιζον· ἀμέσως μὲ ἠκολούθησε καί ὑπήκουσεν εἰς ἐμέ ὡς νὰ εἶχε παρέλθει μία μόνη ὥρα, ἀφ' ὅτου τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει».

Ὁ Bouley ἀναφέρει ἕτερον γεγονὸς καταδεικνύον τὴν ὁμοιότητα τῆς ἐγκεφαλικῆς λειτουργίας παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καί τῷ ζῴῳ. «Πρόκειται περὶ κυνὸς οἰκοφύλακος, καλουμένου Διός, καί ἀγριωτάτου. Μόνον ἐν ἄτομον ἦτο φίλον πρὸς αὐτόν, εἰς ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος τῶν λεωφορείων, εἰς ὃ ἀνήκεν. Ἡμέραν τινὰ ὁ κύων οὗτος ἔλαβε λάκτισμα ὑπὸ ἵππου, ἐξ οὗ ἔπαθε κάταγμα τοῦ πήχεως. Ἡ θεθεῖσα συσκευὴ συσφιχθῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπέφερε γαγγραινώδη συμπτώματα ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ μέλους, τοῦ κειμένου κάτωθεν